

TUNTOSARVI

Nro 26 1987

TUNTOSARVI

Kuulonäkövammaisten lehti
Ilmestyy 48 kertaa vuodessa, perjantaisin
Nro 26/1987
13. vuosikerta

JULKAISIJA

Suomen Kuurosokeat ry.

PÄÄTOIMITTAJA Heli Reinikainen

TOIMITUKSEN OSOITE

Suomen Kuurosokeat ry.
Mäkelänkatu 50, 00510 Helsinki
puh. (90) 77041/213

SISÄLLYS

Hyvät lukijat	1
Ajankohtaista	2
Lukijan palsta	3
Kuurosokeiden peruskurssi	2
Kirje Englannista	10
Kesä ja helleasut	14
Ilmoitukset	16
Nimipäiväonnittelut	16

TUNTOSARVI

26.6.1987

Hyvät lukijat

Joka vuosi on kesän ihme yhtä suuri. Ilma tuoksuu kukkasille! Naapurin aidan takaa vilkuttaa sininen siireeniipensas ja portin pielessä huojuu koiranputki. Juhanhannusruusutkin on jo nupulla. Istun pienen pihalla puisella penkillä ja vedän syvään henkeä. Jalkani juoksevilla reissa surraa mehiläinen. Mietin miten se kokee tämän lumoavan tuokutulvan. Ainakin se muuttaa kesäiset päivät hunajaksi mettä keräämällä. Eipä ihme että hunaja on niin hyvää!

Heinäkuussa on melkein koko Suomi lomalla. Muistokavat lomamuistot ovat kuin hunajaa talven varalle. Niitä kannattaa kerätä. Lupaani itselleni, että tänä kesänä on lomani täynnä ruusun ja rosmariinin, vedon ja heinien tuoksua. Küljen paljain varpain kasteisella nurmikolla ja hiekkaisella polulla. Maa hieroo jalkapohjia ja tuuli leikkii tukassa. Hyttysiä en kuitenkaan toivo, vaikka itikoiden tanssi illalla tietääkin kaunistaa ilmaa. Kuivaa säätä lupaa sekin, että hämähäkki kutoo verkkoaan. Se riittää minulle. Jätänpä siivouksen syksyyn!

Lämpöisin terveisin
Heli Reinikainen

AJANKOHTAISTA

Hämeen linnan korjaus on kohta valmis

Hämeen keskiaikaista linnaa on korjattu kohta 30 vuotta. Ensi syksynä on työ valmis. Se on maksanut 70 miljoonaa markkaa.

Linnaa on kunnostettu parikymmentä vuotta opetusministeriön määrärahojen avulla. Sen jälkeen ovat korjausta jatkaneet läheisten työsiirtoloiden vangit oikeusministeriön varoilla.

Punatiilinen linna on goottilaista tyyliä (= tyyliin kuuluvat mm. suipot ikkunakaaret). Mutta itse päälinnaan kuuluu harmaakivistä tehty ulkomuuri. Se on linnan vanhinta osaa. Sen rakentajat olivat työskennelleet sitä ennen Tukholman linnan muureilla. Siihen viittaa muuraustekniikka. Tiililinnaksi Hämeen linna muuttui vasta 1300-luvulla. Linnanpihan koillisseinässä on yhä jäljellä runsasta tiilikoristelua. Sitä pidetään ainutlaatuisena Pohjoismaissa.

Historiansa aikana on linna saanut toimia linnoitukseksi, viljavarastona ja vankilana. Nyt se on kulttuurinähtävyys.

Hämeen linnan pahamaineiset tyrmät (= vankikopit) tunnettiin jo keskiajalla. Varsinainen vankilavaihe alkoi 1837. Silloin päälinna muutettiin C. L. Engelin suunnitelmien mukaan vankilaksi. Tunnetuimpia «kiven sisään» joutuneita (= vangittuja) ovat olleet Hallin Janne, Matti Haapoja ja Nurmijärven rosvot.

Lukijan palsta

Kuhmossa toukokuun 26. pnä 1987

Leevi Haverinen

○ Lähetän lyhyen lehtikirjoituksen ensimmäisen linnun äänestä ja kevään tulosta.

«Käki kukkuu siellä jo kevät on, vie sinne minun kaihoni pohjaton.» Kuulin jo 20. päivänä kuntokävelyllä ulkona muutaman kukuntaäänän kaukaa. 25. päivänä käki oli jo aivan lähellä ja kuuntelin sitä puutarhakeinussa 15 minuuttia. Oikealla korvalla kuulen ulkona lintujen äänet.

Viime kesänä kuulin hyvin kukuntaäänen järven takaa, jonne on matkaa noin puoli kilometriä. Siellä on lamponiemi, jossa linnut paljon visertävät. Ne kuulen hyvin tynellä ilmalla myös aamulla ja illalla.

○ On ihanaa kävellä tuossa rantatiellä, jossa heinä vihottaa. Se hyvän tuoksun antaa, myös kaikille, jotka kävelevät tuota järven rantaa. Isot linnut ja sorsat sieltä äänensä antaa. Paljon on miettinyt tuo rantapolku, joka ennen on hyvä ollut. Papuja ja vesoja olen tieltä poistanut. Jäätkin jo järvestä sulivat myös kalat sinne tulivat. Verkolla sai haukea ja ahventa, joita on hyvä ruoaksi laittaa. Ne myös hyvälle maistaa.

Lähetän kevään terveiset toimitusjohtajille ja lukijakunnalle.

Tornion touhut ja tulitikut

«Yhteistoimin kaikki sujuu tyttöjen kanssa, kun sänkyjä vaihdettiin.» Tämä tuli mieleeni tiistaiaamuna kello 4.01, kun söin appelsiinia hirsien sahaamisen (kuorsaamisen) jälkeen. Tytöt olivat tietenkin oppaita ja sängyt kämpäkaverini Antin ja minun. Minulla oli sähköherätyskello ja pistorasia väärällä puolella huonetta, joten tytöt vaihtoivat sänkyjemme paikat. Kun tulimme Tornion kurssille oli Sirpalla (oppaalla) ja minulla aika nopea maisemanvaihto. Tulimme lentäen Lappeenrannasta Helsingin kautta Kemiin. Lento kesti kaksi tuntia, kymmenen minuuttia. Junalla olisi mennyt kolmeoista tuntia. On vähän outoa se kun I-kortti ei kelpaa junassa viikonloppuisin, mutta kylläkin paremmin lennoille.

Lento maksoi vain noin kahdeksankymmentä markkaa enemmän, joten kannatti lentää kun oli tilaisuus. Kurssitouhut olivat aika tiiviitä ja melko perusteellisia. Alkaen ruoan hakemisesta tarjoilupöydältä jokaisen kurssilaisen piti itse ottaa kaikki ruokansa ja opas vain seurasi tilannetta ja ohjasi pöytään. Viittomakielen opetus kädestä käteen uudella tavalla tuntui hiukan oudolta, mutta kun sitä tarkemmin ajatteli ja harjoitteli, se vaikutti aika luonnikkaalta. Meriretki Hanhikarin saareen oli muuten mukava, mitä nyt sateli jonkin verran. Piti vain mennä mutkan kautta kun alkuperäinen lähtölaituri oli veden alla. Allasjumppaa olisi saanut olla vaikka joka päivä. Se oli oikein mukavaa, kun vesikin sopivan lämmintä. Illat olivat vähän rau-

hallisempia, mitä nyt perjantai-iltana pidettiin läksiäisiä. Ohjelmana oli leikillisiä kysymyksiä, joita esitti a lekirjoittanut, sen jälkeen appelsiinin kuljetus leuan alla, sitten oli Jäkälän Antilta vaikeita historiallisia kysymyksiä. Kahvinjuonnin jälkeen oli muistaakseni vielä Antin kysymyksiä ynnä pullonkuljetus-viesti. Lisäksi oli tulitikun etsintäkilpailu, jossa poikien piti etsiä kättettyjä tulitikkuja tyttöjen vaatteista. Ilmankos tytöillä oli hauskaa kun pojat kiersivät ympärillä kuin kissakuumaa puuroa.

Olihan siellä vielä sukkajalkatanssit noin kahteenkymmeneenkolmeen asti. Meille vain jäi vahingossa kengät jalkaan. Aikaisempina iltoina oli lehden lukua ja pelien pelaamista iltapalan lisäksi. Askartelu oli sopinut myös illan ohjelmaan, mutta ei ainakaan minulle mitään vapaa-ajan pulmia tullut. Opisto vain kaipaisi pientä remonttia sieltä ja täältä eli loistevaloja, porrasaskelmien tasoittelemista. Muuten kurssiviikkovastasi oikein hyvin tarkoitustaan ja mieleen jäi uusia asioita.

Kiitokset johtajille ja ryhmien vetäjille antoisasta viikosta. Martille Sirpalta ja minulta kiitokset viimeisestä sekä hyvää kesää teille kaikille. Toivottavasti aurinko kohta paistaa muuallakin kuin pilvien päällä.

Hyvää vointia toivottaa Risto
ja terveisiä kotolaisena ollut Raija.

«On ollut hyvä kurssi», sanoivat Matti ja Päivi Kuurosokeiden peruskurssi 1.-18.6.1987

Kolme viikkoa kestänyt kuurosokeiden peruskurssi päättyi juuri ennen juhannusta Helsingissä. Kurssi pidettiin Näkövammaisten Keskusliitossa. Kurssilaisia oli kymmenen. Kaikki vaikuttivat virkeiltä ja tyytyväisiltä vielä viimeisellä viikolla. Eikä ihme, olihan jokainen löytänyt ja oppinut uusia taitoja mukaansa vietäväksi.

Kolme tulkkia ja kymmenen ohjaajaa huolehtivat, ettei aika tullut pitkäksi. Ohjaajia oli askartelussa, liikumistaidossa, pistekirjoituksessa, konekirjoituksessa, kotitaloudessa ja apuvälineiden käytössä. Lisäksi mukana oli sosiaalityöntekijä ja psykologi, joiden kanssa oli mahdollista puhua yksin tai ryhmässä.

Tuntosarvi tavoitti Päivi Rantatalon ja Matti Anttilan opetuskeittiöstä. Päivi tuli kurssille Tampereen palvelutalosta ja Matti Kyyjärveltä läheltä Jyväskylää.

Matti pyyhkii parhaillaan pöytää puhtaaksi, kun tulen sisään: «Mitä pidät kurssista, Matti?» Matin harmaat silmät nauravat. Hän lukee sormiaakkosia ääneen, rauhallisesti. «Mukavaa on ollut.» Kädet tekevät kevyen kaaren ilmassa. «Niin helppoja ja kevyitä nämä kotityöt.» Matti kertoo, että kotina hän tekee maataloustöitä. Se on paljon raskaampaa. Päivä alkaa jo kello 6.30 ja päättyy illalla kello 21.00. «Mutta

en minä tarvitse kelloa, herään muutenkin.»

Työtä ja puuhaa Matilla riittää, vaikka kaksi veljeä ovatkin apuna. Navetassa Mattia odottaa 36 lehmää ja 25 hiehoa. Sonneja on kymmenen, mutta eivät ne ole vihaisia, vakuuttelee Matti. Myös vasikoita on 20. Vaikka työpäivä on pitkä, ei valituksen sanoja kuulu. Pelkkää hymyä koko mies.

Kurssilla Matti on oppinut hiukan viittomakieltä ja konekirjoitusta. Kädet rummuttavat ilmaa kuin kirjoituskoneen näppäimiä. Sen päätteeksi välähtää kasvoilla jälleen iloisesti.

Pieni ja hento Päivi seuraa Matin kertomusta ja myöntelee mukana: «Kaikki on ollut hyvää oppia, hyvä kurssi.»

Tampereen palvelutalossa Päivi on tutustunut kangaspuihin. Kurssillakin hän on saanut harjoitella kutomista. Kotonaan Päivi leipoo paljon, kotitaloustyöt ovat tuttuja, virkeä ja aikaansaava kun on. Mutta hän haluaisi oppia vielä sen, miten keittäminen onnistuu, kun on täysin sokea. Myös pistekirjoitusta ja valkoisen kepin käyttöä hän haluaisi oppia lisää.

Tärkeä aihe kurssilla: liikkumistaito

Peruskurssit eivät koskaan ole aivan samanlaisia. Jokaiselle osanottajalle laaditaan oma, yksilöllinen ohjelmansa. Tällä kurssilla oli kaikille tärkeää liikkumistaidon ohjaus. Ohjaajia oli koko ajan kaksi. Toinen heistä on Anna-Mari Huhtanen, vaalea tyttö Porista.

Anna-Maija kertoo, että liikkumistaito jakautuu neljään osaan: 1) opastusotteet 2) suunnanotto 3) suoja-

asennot ja 4) erilaiset tekniikat kadonneiden esineiden löytämiseksi.

Opastusotteisiin kurssi tutustui ensimmäiseksi. Siitä Anna-Mari on pahoillaan, että kotikunnassa ne osataan harvoin oikein. Taidot unohtuvat helposti. Kotiin on kyllä mahdollista tilata liikkumistaidon ohjaaja. Kulut maksaa keskussairaala tai sosiaalitoimisto. Surullisesti Anna-Mari lisää heti perään: «Mutta virkoja ei ole, vaikka työtä riittäisi.»

Anna-Mari tietää, miltä ohjattavana olo tuntuu. Hän on käynyt Näkövammaisten Keskusliiton liikkumistaidon ohjaajan kurssin. Se kesti puoli vuotta. Sen aikana oppilaat olivat laput silmillä 70 tunnin ajan. «Liikenteen meteli oli kauheaa», muistelee Anna-Mari. «Ja suoraan käveleminen oli hyvin vaikeaa, samoin esineen etsiminen. Tasapaino ja suuntakin hävisivät. Ylöspäin menevät portaat olivat selvästi vinossa», kuvailee Anna-Mari kokemustaan. «Loppupotentissä tuli ahdistunut olo, kun oli selvittävä aivan yksin.»

Kysyn häneltä mikä liikkumisessa on erikoisen vaikeaa. Saan vastauksen heti. «Suunnanotto on vaikeaa, jos ei kuule. Siksi maamerkit ovat tärkeitä. Myös valkoinen keppi on tärkeä apuväline. Se on heiluri, joka löytää tielle tulevat esteet. Keppi auttaa kulkemaan joustavasti. Kun siitä pitää kiinni oikein, eivät lihakset jännity.»

Viimeisenä kurssipäivänä istumme Anna-Marin kanssa Suomen Kuurosokeiden Yhdistyksen uudessa toimistossa, ihan uudella rottinkisohvalla. Ympärilämme on kurssilaisia, jotka ovat tutustumiskäynnillä.

Matti Anttila tulee luoksemme yhtä iloisena kuin ennenkin. Hän näyttää leikkisästi käsivarsilihastaan: «Olen ollut illalla punttisalilla.»

Paljon vapaa-ajan ohjelmaa

Kurssilaiset eivät ole ehtineet haukotella. Iltaisin on ollut erilaisia kilpailuja, on tanssittu ja soitettu musiikkia. Matin kädet kohoavat pään yläpuolelle: «Tanssi on mukavaa». Päiville oli lauantaisauna ja uinti kovasti mieleen.

Kesäisinä kurssipäivinä kokivat monet osanottajat unohtumattomia elämyksiä. Yksi niistä oli laivamatka Villingin saareen. Sää oli retkeläisille suopea. Meri keinui pehmeästi ja aurinko kimalsi laivan kokassa (=laivan etuosa, joka on auran muotoinen). Perillä kutsui luontopolku kävelylle. Useimmat lähtivät vaelukselle. Polku pujahteli milloin metsän siimekseen (=varjoon), milloin se seuraili meren rantaa. Matka päättyi korkealle Myrskykalliolle, missä tuuli hulmutti hiuksia ja lepatti hihansuissa.

Takaisin tullessa oli meren pinta edelleen tyyni ja sileä kuin silkkikangas. Mutta sää on oikukas. Kun retki Seurasaaareen alkoi, satoi taas kotoisasti. Mukaan saarelta sai täyden vatsan ja märät jalat. Mutta seisovan pöydän monet herkut korvasivat pienet vaivat (kuten vetiset kengät). Ravintola tarjosi parasataan: erilaisia silli- ja salaattilautasia, karjalanpaistia ja kääretorttua. Oli hyvää aikaa kokeilla uusia ruokailutaitoja ja maistella erilaisia makuja. Pisaroiden rummutus porraspuilla ja ikkunassa oli muiden murheita.

Kurssimuistoja oli käärimässä
Heli Reinikainen

Kirje Englannista

Hei!

Kirjeenvaihto englantilaisten ystävieni kanssa on ollut mukavaa ja antoisaa. Niinpä ehdotin eräälle heistä, että hän kirjoittaisi itestään ja elämästään pienen artikkelin Tuntosarven lukijoille. Brian Procterilta tulikin kirje 22.5.1987.

Rakkaat suomalaiset ystävät

Seija Troyano on pyytänyt minua kirjoittamaan lehteenne vähän itsestäni ja teen sen mielelläni. En osaa suomea, joten Seija kääntää kirjeeni Teille.

Olen 41-vuotias mies ja ollut sokea varhaisesta teini-ikästä lähtien verkkokalvon rappeutumisen takia. Kuulonikään ei ole paras mahdollinen, mutta minua ei käsitetä kuurosokeaksi. Kuulolaitteella kuulen aika hyvin, mitä ihmiset puhuvat. Useimmiten en käytä kuulolaitetta ollenkaan. Kuuntelen radiota, TV:tä ja levyjä ilman kuulolaitettakin.

Asun vanhempieni kanssa. Olen poikamies. Tuntuu siltä, että tuskin koskaan kohtaan tyttöä, jonka kanssa menisin naimisiin, koska mahdollisuudet sosiaaliseen elämään ovat vähäiset.

En ole töissä. Onneksi minulla on hiukan tuloja. Niiden avulla selviän huomattavasti paremmin kuin riippuvaisena valtion avustuksista. Minulla oli työpaikka tehtaassa viiden vuoden ajan pian koulun päättymisen jälkeen, mutta en oikein pitänyt työstäni. Tehdas tuotti kallioporia ja muita kaivostarvikkeita. Minun työni oli tarkistaa joitakin pienempiä osia. Minusta se

tuntui ikävyyttävältä. Tunsin itseni hyvin eristetyksi ja ulkopuoliseksi. Eniten harmitti, että kaikki ikäiseni työtoverit voivat mennä iltaisin ulos ja viettää mukavaa, sosiaalista elämää — kun minä vain menin kotiin ja kuuntelin radiota. Tietysti olisin voinut muuttaa pois kotoa, mutta ero vanhemmistani olisi tehnyt elämäni vieläkin eristäytyneemmäksi ja yksinäisemmäksi.

Kun olin tehtaassa, se työllisti yli 2000 ihmistä. Nykyisin työntekijöitä on noin 300, joten on melko varmaa etten olisi siellä töissä tänään, vaikka olisin jäänytkin.

Vuodesta 1975 lähtien minulla on ollut opaskoira ja nautin suuresti kävelyretkistä sen kanssa. Ensimmäinen opaskoirani oli labradori nimeltä Giles. Se on nyt 13-vuotias ja vaikka se kaksi vuotta sitten jäi «eläkkeelle», asuu se yhä luonani.

Nykyinen koirani on nimeltään Quip. Se täyttää heinäkuussa neljä vuotta. Quip on myös labradorinnoutaja. Koirat tulevat hyvin toimeen keskenään. Ennen kuin minulla oli Giles, kävelin ympäri kaupunkia pitkän ruokokepin kanssa. Ei ole epäilystäkään, ettei opaskoira olisi parempi vaihtoehto.

Kahdesti viikossa käyn ratsastamassa. Olen ratsastanut noin 17 vuotta ja nautin siitä kovasti. Hevostani ohjaa yksi tallin henkilökunnasta. Ratsastamme sivuteillä ja tallin lähellä olevilla radoilla. Niillä on vähän liikennettä. Silloin tällöin menen ulos joidenkin tallin tyttöjen kanssa, joten ratsastus antaa minulle jonkinverran mahdollisuuksia sosiaaliseen elämään.

Pidän lukemisesta. Kirjoja joita luen, ei voi parhaalla tahdollakaan kutsua älyllisiksi. Useimmat niistä ovat suosittuja dekkareita ja seikkailukertomuksia ja tieteiskertomuksia. Suurin osa kirjoista on pistekirjoitusta, jonka opin pian näköni menettämisen jälkeen.

Vuonna 1973 kuulin Optaconista, amerikkalaisesta laitteesta, joka antaa sokealle mahdollisuuden lukea normaalia tekstiä kosketusaistinsa avulla. Minusta ei ole koskaan tuntunut erityisen kivalta se, että lukeminen rajoittuu pistekirjoitukseen. Siksi innostuin hirveästi ajatuksesta, että voin taas lukea tekstiä, vaikkakin hyvin hitaasti. Niinpä hankin itselleni Optaconin jo samana vuonna. Aluksi sen käyttö oli hidasta ja vaikeaa, mutta keksintö on hintansa arvoinen. Se, että voin lukea samoja kirjoja ja lehtiä kuin näkevätkin, antaa minulle ihmeellisen vapauden tunteen. Vaikka en olekaan kovin salaperäinen henkilö, varon, että en tee itseäni naurunalaiseksi. Siksi on suuri etu, että voi kirjoittaa kirjeen itse ja tietää, että myös vastauksen voi lukea melko varmasti itse.

Ennenkuin sain Optaconin, minun täytyi pyytää toista henkilöä lukemaan kaikenlaista kirjoitettua tekstiä. Se tuntui aina masentavalta ja murensi itseluottamustani. Minulla oli useita kirjeystäviä monesta eri maasta ja joidenkin kanssa kirjeenvaihto tapahtuu pistekirjoituksella. Nyt, kun minulla on mahdollisuus lukea ja kirjoittaa konekirjoitustekstiä, ei minun tarvitse vaihtaa kirjeitä ainoastaan sokeiden kanssa. Tämä tekee harrastuksesta kiinnostavamman.

Kotikaupunkini nimi on Hayle. Se on suhteellisen

pieni, asukkaita on noin 5.000-10.000 henkeä. Hayle sijaitsee Cornwallin kreivikunnan läntisessä päässä. Sana «Hayle» tarkoittaa cornwallin kielessä joen suuta. Täällä on monia harvinaisia muuttolintuja, joita lintujen tutkijat käyvät usein tarkkailemassa.

Aikaisemmin Hayle oli teollisuuskaupunki, jossa oli satama ja pieni laivaveistämö, mutta nyt teollisuus on lopetettu ja hiekka on tukkinut sataman. Vain pienet kalastusalukset voivat enää purjehtia sinne.

Nykyisin kaupunkia ympäröivät pienet huvilat, matkailuvaunut ja leirintäalueet. Hayle on turistikohte ja hyvin täyteen ahdettu kesäisin. Loput yhdeksän kuukautta vuodesta kaupunki on hiljainen. Länsi-Cornwallissa emme odota lumisateita. Viimeiset kaksi talvea ovat yllättäneet meidät sellaisellakin ilmalla. Onneksi lumisadetta ei kestänyt viikkoa kauempaa.

Luultavasti tämä nyt riittää. Kenties taas joskus saan mahdollisuuden kirjoittaa uudestaan lehteenne. Toivon, että tämän kirjeen kautta olette saaneet kuvan elämästäni.

Brian

Niinpä... toivon, että Brianin kirje ilahdutti lukijoita. Välitän hänelle kiitoksen puolestamme.

Itselleni jäi unohtumaton muisto eräästä lomailustani Englannin rannikolla.

Olimme ajelleet ympäriinsä ja etsineet sopivaa paikkaa pysähtyä pienelle piknikille. Huomasimme sitten, että korkealla vuorella näkyi upea linna ja sinne oli menossa paljon autoja. Ajattelimme, että mekin

menemme katsomaan paikkaa. Liityimme autojonoon ja ylös päästyämme pysäköimme auton ja otimme eväskorin mukaan kuten monet muutkin. Linnan portilla oli jonkinlainen tarkastus, ilmeisesti muodon vuoksi, ajattelimme. Vuoromme tullessa olimme todella noloja, kun huomasimme, että olimme pyrkimässä vankilaan ja muut ihmiset olivat vankien omaisia, jotka olivat menossa heitä tapaamaan. Sen pituinen se piknik...

Seija Troyano

PIKNIK = HUVIRETKI, JOLLE OTETAAN
MUKAAN EVÄSTÄ

Kesä ja helleasut ovat tulleet

Kun mieli on kesäinen, sen näkee päältä, vaatteista. Shortsit (= lyhytlahkeiset housut) ovat nyt muodikkaat. Niiden kanssa sopii väljä paita tai pieni henkselitoppi (= pusero)

Hameen helmat ovat leveät ja hulmuavat. Mutta myös kapea ja lyhyt mekko on tänä kesänä suosittu.

Mekkojen ja vartalonmukaisten trikoopukujen selkäleikkaukset ovat taidokkaita.

Kaikki värit ovat tänä kesänä suosittuja. Voit valita voikukan keltaista tai mansikan punaista. Pienet valkoiset pallot tummalla pohjalla ovat myös muotia, samoin hillityt värit kuten khakin ruskea (= vaalean ruskea) tai pellava.

Kesänainen on mielellään romanttinen. Kukkaset, ruudut ja raidat koristavat kankaita. Puseroissa on röhhelöitä ja rimpsuja. Mutta jos nissä ei viihdy, voi aina valita merimiestyyllisen asun. Siihen kuuluvat valkoiset housut tai hame ja raikkaan siniraitainen pusero. Asun täydentävät puuvillakankainen lippalakki, ankkurikäsineet ja valkoiset kumitossut.

Puuvillaneuleet ovat pehmeitä ja väljiä

Safarityyli (safari = viidakkoretki, jolla metsästetään) on muodikasta sekä miehillä että naisilla. Asuun sopii hyvin väljä puuvillaneule. Väreiksi voit valita kaikkia pehmeitä luonnonsävyjä kuten valkoista, mustaa ja khakin ruskeaa. Pirstä kokonaisuutta heleällä turkoosilla tai oranssilla. Miehen puseron takaosan ja hihan voit kutoa vaikkapa vaaleansinisellä langalla.

Naisellinen kesäpusero on lyhythihainen, valkoinen pitsipusero. Joissakin malleissa väljä pääntie paljastaa olkapäät auringolle. Erilaiset palmikkokuviot koristavat sekä miesten että naisten puseroita. Kaupoista löytyy runsaasti erilaisia viidakkoaiheisia kaulakoruja ja korvarenkaita sekä nahkavöitä kokonaisuuden täydentäjiksi.

Ilmoitukset

Ukonilma on ottanut puhelinvastaajia pois päältä. Siksi annetut viestit eivät ole aina menneet perille.

Uusi yhteydenotto on ainoa keino korjata tilanne.

Aluesihteri Jorma Säynäjäkangas on perhekurssilla 22.-27.6.1987 ja sen jälkeen vapaapäivillä ja kesälomilla. Seuraava toimistopäivä on 3.8.1987.

Nimipäiväonnittelut

Keskikesän nimipäiväsankareita ovat: Pietari, Pekka, Päiviö, Päivä, Aaro, Aaron, Maija, Maria, Arvo, Ulla, Ulpu, Unto ja Untamo.

Heleätä heinäkuuta ja iloista nimipäivää.